

det tidligere Forslags Udarbejdelse (saaledes i §§ 324, Nr. 4 og 5, 360, Nr. 4 og 6, og 377, 3die Stykke). Endvidere have de i Udkastets forudgaaende Dele foretagne Forandringer nødvendiggjort enkelte Ændringer, der som ligefremme Konsekvenser ikke behøve nærmere Omtale (saaledes f. Eks. med Hensyn til Edsdomme). Endelig kunne som særlige Afgivelser af mere selvstændig Karakter følgende nævnes:

1) I § 324, Nr. 2 (det tidligere Forslags § 425, Nr. 2) er „Øvrigheder“ ombyttet med „Overøvrigheder“.

2) I samme Paragrafs Nr. 3 er der tillagt de der nævnte Panteobligationer i fast Ejendom Eksekutionskraft, selv om en udtrykkelig Vedtagelse desangaaende ikke findes i Obligationen. Optagelsen af en saadan Klausul er jo nemlig efterhaanden blevet en saa almindelig Bestanddel af en ordentlig skrevet Panteobligation, at det mest praktiske vil være at underforstaa den som Led i Parternes Aftale overalt, hvor disse ikke netop udtrykkelig vedtage, at den ikke skal gælde. Saadan Regel findes allerede for Tiden i islandsk Lov 4de November 1887 § 1, jfr. Lov 16de December 1885 § 15.

3) I § 325 er der med Hensyn til *udenlandske* Domme m. m. optaget Regler, der afvige væsentligt fra Reglerne desangaaende i det tidligere Forslags § 436, jfr. § 443.

Det tidligere Forslag opstillede nemlig en almindelig Adgang til Eksekution af udenlandske Domme og Kendelser, naar blot de Betingelser forelaa, under hvilke saadanne — efter den almindelig herskende Opfattelse — paa Begæring maa tages som res judicata af danske Domstole, og paa lagde derhos Regeringen ved Anordning at bestemme, hvilke de Stater ere, i Forhold til hvilke denne Regel overhovedet kunde blive anvendelig, medens den nærmere Afgørelse af, om de nævnte Betingelser i det enkelte Tilfælde ere til Stede, overlodes til Fogden.

I Modsætning hertil ordner Udkastets § 325, jfr. § 332, Sagen saaledes, at der gives Regeringen Beføjelse til i Henhold til Traktat, indgaaet paa Betingelse af Gensidighed, ved Anordning at bestemme, at de i en fremmed Stat afsagte Domme og Kendelser eller de samme Steds indgaaede Forlig skulle, for saa vidt de bestemme andet end Straf, have Eksekutionskraft her i Riget, naar de ere forsynede med en af de i vedkommende Anordning nærmere angivne udenlandske Myndigheders

Bevidnelse om at være udfærdigede i den Form, der fordres til Eksekution, samt om at have den Egenskab at give Adgang til Eksekution efter den udenlandske Lovgivning. Reglen er, som det vil ses, formet i Overensstemmelse med den bestaaende særlige Regel i Loven af 19de Februar 1861 om svenske Dommes Fuldbyrdelse her i Riget, og maa af følgende Grunde formentlig foretrækkes for det tidligere Forslags Regel:

Det er fra et dansk Synspunkt gennemgaaende af større Interesse at opnaa Eksekutionskraft for danske Domme i Udlandet end at tillægge udenlandske Domme Eksekutionskraft her i Landet; men, for at man kan opnaa saadan Anerkendelse af danske Domme i Udlandet, maa den danske Regering stilles saaledes, at den kan byde de fremmede Stater Vilkaar, som disse kunne antages at ville gaa ind paa, og netop kun kan byde saadanne under Forudsætning af Gensidighed. Dette naas ved den i Udkastet optagne Regel, medens paa den anden Side en tilstrækkelig Garanti mod, at danske Myndigheder herefter skulde kunne blive nødte til at eksekvere udenlandske Domme, der hvile paa Forudsætninger, som ere i bestemt Strid med dansk Rets almindelige Grundsætninger, kan søges deri, at den danske Regering ikke kan antages at ville afslutte en af de her omhandlede Traktater med nogen fremmed Stat uden forinden at have forvisset sig om, at vedkommende Stats Lovgivning hviler paa samme almindelige Grundsætninger som den danske, eller uden i hvert Fald at have taget de i saa Henseende nødvendige Forbehold. Derhos vil man efter den her trufne Ordning kunne undgaa, hvad der vilde blive Tilfældet efter det tidligere Forslags § 443, nemlig at der til Fogdens Afgørelse henskydes Spørgsmaal vedrørende den fremmede Domstols Kompetence, som denne næppe kunde forudsættes at ville være i Stand til at magte.

4) Den almindelige Fuldbyrdelsesfrist, der i det tidligere Forslags § 444 for alle Arter af Domme var sat til 4 Uger, er i Udkastets § 333 for Landsretsdomme i 1ste Instans forlænget til 8 Uger (jfr. herved de alm. Bemærkninger oven for ved Kap. XXI under 6).

5) I § 335 er tilføjet den naturlige Regel, at Kendelser, hvorved der paalægges et udeblevet Vidne, en udebleven Syns- eller Skønsmand eller en Trediemand, der vægrer sig ved at fremkomme med Dokumenter, Bøde- eller Erstatningsansvar, først